

หน้าาก

บทที่ 29

รหัทยหน้าขึ้นจากจอคอมพิวเตอร์ เวลาหนึ่งชั่วโมงผ่านไปอย่างรวดเร็ว หลังจากที่ชายหนุ่มตั้งใจพิมพ์รายงานจากข้อมูลที่ยุพยงถ่ายทอดออกมาด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพียงเวลาไม่กี่ชั่วโมงที่อยู่กับเธอ ชายหนุ่มรู้รายละเอียดการเดินทางและการเจรจาธุรกิจทั้งหมดราวกับว่าได้ร่วมเดินทางไปด้วยตนเอง

จาริตไปที่ไหนบ้าง เจาจาซื้อขายอะไรกับใคร ทั้งหมดถูกประมวลอยู่ในคอมพิวเตอร์อย่างชัดเจน ภายในวันเดียวกันนั้น รายงานฉบับนั้นก็ไปวางอยู่ตรงหน้าชรัมภ์ที่ด้านหนึ่งของโต๊ะยาวในห้องประชุมที่บริษัทใหญ่

“ ดีมาก ดีมากจริงๆ ” ใบหน้าของชายวัยกลางคนระบายด้วยรอยยิ้มพอใจ “ ที่นี่เราจะได้พอรู้ที่ศรีทางบ้างว่าจะดักยั้งใจตรงไหนดี เจ้าจาริตมันแหลมนัก ลื่นเหมือนปรอท เราไม่เคยจะตามมันทันเลย ”

“ ยอดขายเดือนที่แล้วพุ่งพรวดเป็นสองเท่าแล้วยังมีออร์เดอร์เข้ามาอีกเรื่อยๆ ” ปองทองหันมาบอกเล่ากับชายหนุ่ม อีกนัยหนึ่งก็มุ่งหมายให้เจ้านายตระหนักถึงความสำเร็จของแผนการเพื่อที่จะได้ทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับเธอและรหัทด้วย “ ลูกค้าของทางโน้นหันมาสั่งของเรากันเป็นแถว ของที่ซื้อขายกันแล้วเราก็กังคับให้ส่งคืนกลับไปแล้วมาซื้อของเราแทน ไม่อย่างนั้นเราก็ไม่ยอมขายของที่ขาดตลาดให้ ”

ชรัมภ์พยักหน้าอย่างเข้าใจความมุ่งหมายของหญิงสาว

“ ถ้าทำได้ครบหกเดือน ฉันจะยกบริษัทใหม่ให้เธอสองคนอย่างทีพูดไว้ทันที แล้วยังจะขายของให้ในราคาถูก ให้เครดิตนานเป็นพิเศษอีกด้วย ”

ปองทองยิ้มอย่างวางใจ แม้ชรัมภ์จะเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมกลอุบาย แต่บริษัทใหม่ที่เปิดขึ้นมาลวงตาผู้คนไม่ใช่เรื่องใหญ่ที่เขาจะยกให้เธอและรหัทไม่ได้ ยอดขายเพิ่มสองเท่าในหกเดือนย่อมจะเป็นรากฐานที่มั่นคงเพียงพอที่คนมากประสบการณ์อย่างเขาจะดำเนินการต่อได้ตามปกติ บริษัทใหม่ที่สัญญาจะยกให้เธอ จะเป็นประตูค้าอีกทางหนึ่งซึ่งจะช่วยเพิ่มยอดขายให้แก่เขา แม้รหัทยังไม่เชี่ยวชาญงาน แต่ปองทองซึ่งทำงานมาก่อนหลายปีย่อมจะสามารถบริหารงานได้ดี

ชรัมภ์ลุกออกไปก่อน ปองทองยื่นมือมาบีบแขนชายหนุ่ม

“ อีกไม่นานเราก็จะมีบริษัทเป็นของเราเองแล้วนะ ะ ”

ชายหนุ่มหลุบตามองพื้นโต๊ะ สีหน้าเคร่งขรึม ท่าทีของเขาทำให้ปองทองนึกระแวงแคลงใจ ความน้อยใจหึงหวงดูจะแฝงอยู่ใต้ทุกอณูของผิวหนัง พร้อมจะซ่าแรกแทรกออกมาได้ทุกเมื่อ

“ ะทำท่าทางแบบนี้หมายความว่ายังไง ”

เขาสั่นหน้า “ ผมคงทำใจให้รู้สึกภูมิใจกับมันไม่ได้...”

“ ทำไม หรือว่าอยู่กับแม่คนนั้นจนใจอ่อนแล้ว มีนาซี ถึงได้ข้อมูลดีๆ มาตลอดเวลา ” น้ำเสียงของหญิงสาวสะท้อนด้วยความน้อยใจ แต่ก็พาลหาเรื่องอยู่เต็มที “ เดียวนี้ใกล้ชิดกันขนาดไหน ไม่บอกปองก็เตาออก แต่ระอย่าลืมเสียชิวว่าเขาเป็นใคร ครอบครัวยุเขาทำอะไรไว้กับเรา วิทยุณของแม่คงไม่สงบสุขแน่ถ้าระมีใจให้แม่คนนั้น ”

ประกายตาชายหนุ่มกร้าวขึ้น ร่างสูงลุกขึ้นยืน เดินออกไปจากห้องเงียบๆ

ปองทองนั่งนิ่ง รู้สึกบีบคั้นตีบตัน ดวงตาซ้ซ้ขึ้นมางายๆ แม้จะใจแข็งกับเรื่องอื่นๆ แค่นี้ แต่ผู้ชายคนนี้ทำให้เธออ่อนไหวน้อยอกน้อยใจได้ตลอดเวลา

เธอเดินตามเมื่อเขาออกมาอยู่ที่จอตรง “ ปองจะไปด้วย ”

“ ปองจะไปไหน ”

“ ะไปไหนปองก็จะไปด้วย ” เธอเสียงแข็ง แต่ยังมีกังวลสะท้อนสะท้อนบอกให้รู้ว่ากำลังมีอาการอ่อนไหว รหัทชำเลื่องตามองเห็นเธอนัยตาแดงซ้

เขาถอนใจ เปิดประตูรถเข้าไปนั่งโดยไม่ทักทวนคนที่ก้าวขึ้นมา นั่งคู่ รถแล่นออกจากที่วิ่งไปตามถนนที่การจราจรหนาแน่นเป็นช่วงๆ เนื่องจากเป็นบริเวณกลางเมืองที่เต็มไปด้วยธุรกิจการค้า ต่างคนต่างไม่มีเรื่องจะคุย

“ ว่าจะเอาอย่างไรกับปอง ” ในที่สุดเธอก็ถามเสียงห้วน
 ชายหนุ่มหันมา “ จะเอาอย่างไรคืออย่างไร ” เขาย้อนถาม
 “ ไม่รู้ เดียวนี้ระเปลี่ยนไปมากนะ รู้ตัวหรือเปล่า ยังกับไม่ใช่
 คนเดิมที่ปองรู้จัก ”

อาการนิ่งของอีกฝ่าย ยิ่งทำให้อารมณ์เธอคลุ้มคลั่ง ความหึงหวง
 ทรมาณเมื่อนึกถึงภาพชายหนุ่มกับหญิงอื่นประทุออกมา เธอทุบแขนเขา
 หลายครั้ง แล้วก็ยกมือขึ้นปิดหน้าร้องไห้

“ ปอง ” ชายหนุ่มเรียกอย่างตกใจ จับไหล่อีกฝ่ายหนึ่งไว้
 ถึงจะไม่ได้กินไม่ได้นอนด้วยกันฉันท์คนรักมานานนับสิบปีแต่ความผูกพัน
 ในฐานะเพื่อนก็सानโยหนาแน่น “ ไม่เอาหนา มีอะไรทำไมไม่พูดกันดีๆ
 ร้องไห้ทำไม ”

“ ปองก็มีความรู้สึกนะ ” เธอกรีดเสียงออกมาจากมือที่ปิดหน้า
 “ แค่อยอมให้ระไปมีอะไรๆ กับผู้หญิงคนนั้นปองก็ทรมาณใจแยะพอแล้ว
 ระวังมาทำท่าทางแบบนี้กับปองอีก ”

ชายหนุ่มเข้าใจดีว่าเธอรู้สึกอย่างไรกับเขา เธอรักหวงแหนเขา
 อย่างคนรัก แต่ก็ยอมรับเพียงความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนที่เขามอบให้
 เขารู้จักเธอมาตั้งแต่เล็กเพราะมารดาเป็นทั้งเพื่อนและญาติ พ่อเข้าวัย
 หนุ่มสาว อารมณ์หิวหิวและความใกล้ชิดได้ผลักดันให้ทั้งสองกลาย
 มาเป็นคนรัก ยิ่งมารดาของทั้งสองสนับสนุนก็คล้ายความสัมพันธ์
 จะรุดไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

แต่แล้วรหัสก็ค้นพบใจตัวเองว่าสตรีที่เขาเคยรู้สึกหิวหิวหลงใหล
 ไม่ใช่ผู้หญิงคนพิเศษหนึ่งเดียวที่เขาสามารถจะให้ได้ทั้งชีวิต เขาสอบ
 ชิงทุนไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ เมื่อสำเร็จกลับมา ชายหนุ่มรักษาไว้
 เพียงแค่ความเป็นเพื่อน ปองทองผิวดึงเจ็บปวด แต่พอทำใจได้ เธอ
 ก็ติดต่อกับเขาใหม่ในฐานะเพื่อนอย่างที่เขาต้องการ

รหัทำงานใช้ทุนอยู่หลายปี แล้วก็ออกจากราชการมาทำงาน
 บริษัทเอกชน เปลี่ยนงานเพราะความขัดแย้งจนกระทั่งปองทองดึงเขา
 มาทำงานด้วยเมื่อไม่นานก่อนหน้านี ซึ่งซรั่มก็กำลังมองหาบุคลากรที่มี
 คุณภาพ รหักลายเป็นคนโปรดที่เจ้านายเคยพาไปไหนต่อไหน
 ด้วยอยู่พักหนึ่งเพื่อให้เรียนรู้งาน ก่อนจะมารับงานใหม่เฉพาะกิจซึ่งทำให้
 ซรั่มก็ไม่กล้าเรียกเขาออกไปพบปะผู้คนด้วยกัน กลัวว่าจะถูกคู่แข่ง
 จับได้ให้เสียแผน

การกลับมาทำงานด้วยกัน สร้างสานความใกล้ชิดสนิทสนม
 คนรอบข้างคิดว่าทั้งสองเป็นคนรัก และปองทองก็ไม่เคยคิดจะแก้ไข
 ความเข้าใจที่ผิดนั้น เธอเฝ้ามองเขาอย่างอดทน หนุ่มจอมเจ้าชู้
 ได้แต่เป็นพ่อพวงมาลัยไปวันๆ ไม่ได้คิดจะลงเอยจริงจังกับใคร
 เธอโล่งใจและตั้งความหวังไว้ว่าในที่สุดเขาก็ต้องคงต้องลงเอยกับเธอ
 จนได้

ความรักหึงหวงตามมาทำร้าย แม้ว่าเธอเองจะเป็นคนผลักดัน
 เขาเข้าไปหาหัตถยาหวังเพียงว่าหลังจากทำงานให้จนเจ้านายพอใจ
 ก็จะได้มีฐานะที่มั่นคงขึ้นจากการได้เป็นเจ้าของบริษัทใหม่ร่วมกัน เธอ
 จะบริหารงานเต็มความสามารถ แล้วรหัสจะไปไหนได้นอกจากอยู่กับเธอ

ปองทองได้แต่คอยกระตุ้นให้ชายหนุ่มชิงชังหัตถยา ไม่รู้ว่า
 ภายใต้อาการที่แข็งกร้าว เขาสับสนกับความรู้สึกของตนเองขนาดไหน
 เธอยังไม่รู้ว่าผู้หญิงอีกคนหนึ่งเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ผู้หญิงที่ให้
 ข้อมูลสำคัญมาด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แม้จะฉลาดเฉลียวเชื่อมั่น
 ในตนเอง ยุพยงก็ไม่ได้สงสัยในตัวชายหนุ่มแต่อย่างใดเลย เธอรู้ว่า
 งานของเขามีส่วนคล้ายจาริตอยู่บ้าง ดังนั้นเพื่อแสดงความเก่งกาจ
 พอถูกสะกิดอะไร ยุพยงก็สาธยายออกมาจนหมด

“ ปองจะให้ผมทำอย่างไร ” เสียงถามขริ่ม

ปองทองเซ็ดน้ำตา “ ก็อย่าเย็นชาแบบนี้สิ ”

ชายหนุ่มถอนใจ จะตอบโต้ตั้งใจก็สงสาร มันคงไม่ทำให้
 อะไรดีขึ้นนอกจากทำร้ายจิตใจหญิงสาวที่เฝ้าดีเขามาตลอด

“ บอกปองสิว่ารู้สึกอย่างไรกับหัตถยา ”

ชายหนุ่มนิ่ง นิ่งชิว เขารู้สึกอย่างไร

เขากระตือรือร้นที่จะพบเธอ พอใจที่จะได้อยู่ด้วย มีความสุข
 เมื่อกอดร่างบางที่อบอุ่นอ่อนไหวไว้ในอ้อมแขน ดวงตาใสซื่อที่เติม
 ไปด้วยความอ่อนไหวของเธอตามรบกวนจิตใจ แม้แต่เมื่ออยู่กับยุพยง
 ชายหนุ่มก็ยังไม่อาจลบภาพของหัตถยาออกไปได้

เขาควรจะให้เกลียดเธอ แต่ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ชายหนุ่มยังหา
 คำตอบให้ตัวเองไม่ได้

“ เขาก็มีชีวิตของเขา เป็นลูกเป็นเมียมหาเศรษฐี อีกหนอย พอเสร็จงานก็ต่างคนต่างไป คงจะไม่ต้องมาเกี่ยวข้งกันอีก ”

สีหน้าของอีกฝ่ายดีขึ้น “ ระพุดจริงหรือ ”

“ ผมพุดได้แค่นี้ เชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจ ”

ปองทองเซ็ดน้ำตา เธอเองก็ไม่ชอบแสดงความอ่อนแอ หญิงสาวไม่เคยเสียน้ำตาให้ใครนอกจากรัท

ทั้งสองแหว่ไปที่ทำงานของชายหนุ่มก่อน หลังจากนั้นเธอตาม เขากลับบ้านด้วย รู้สึกสบายใจที่ได้แหว่ห่างใหญ่ช่วยชายหนุ่มซื้อของระรินและน้องหลิวเคยชินกับหญิงสาวอยู่แล้วจึงไม่รู้สึกละเลิกใจ ปองทองเป็นเหมือนคนในครอบครัวมานานแล้ว

อาหารมือเย็นที่ไม่รื้อร้อนทำให้หญิงสาวสบายใจขึ้น เมื่อรัท ขับรถออกมาส่งในยามค่ำมืด เธอกล้าพอที่จะวางมือลงบนต้นขา ของเขา “ ปองถามอะไรอย่างหนึ่งได้ไหมระ ”

ชายหนุ่มไม่แปลกใจ รู้อยู่แล้วว่าปองทองคิดอย่างไรกับเขา

“ อะไรหรือ ถามมาสิ ”

“ เรา...” เธอลังเล ละอายใจที่ต้องเป็นฝ่ายเริ่ม น้ำเสียงพุด ไม่มั่นคง “ เรากลับไปเป็นเหมือนอย่างที่เคยไม่ได้หรือ...”

เขาเว้นจังหวะพอสมควรที่จะตอบ

“ มีอะไรจะยังยืนกว่าความเป็นเพื่อนอีกหรือปอง ”

“ ระก็ไม่มีใครอื่น... แล้ว... แล้วปองเสียหายนะไร ”

“ ปองไม่มีอะไรเสียหาย สวยและแข็งแรง ยังขายได้ราคา ”

เขาสรรพยก แต่ประกายตาออกจะขริ่ม

“ งั้นทำไมเรากลับไปรักกันเหมือนอย่างที่เคยเป็นไม่ได้...”

“ มันมากกว่าสิบปีมาแล้วนะปอง ”

“ กว่าสิบปีแล้วเป็นยังงัย ” เสียงถามขุ่นข้อง

“ ตอนนี่ เราไม่ใช่เด็ก ๆ คนเป็นคู่รักกันแตกหักกันได้ง่ายมาก เด็ก ๆ โกรธกันตักง่าย แต่ผู้ใหญ่โกรธกันมันแตกต่าง ผมเสียตาย ความเป็นเพื่อนของเรา ”

“ ยังไม่ทันไรระก็พุดถึงเรื่องแตกหัก เรื่องโกรธกันเสียแล้ว ”

เขาทาบมือกับแขนเธอผ่านแขนเสื้อหนา ๆ ถามขริ่ม ๆ

“ ผมพบแต่ความขัดแย้ง ทะเลาะเบาะแว้งแตกหักอยู่ตลอดเวลา แล้วปองจะให้ผมนึกถึงอะไรอื่นได้ยังงัย ”

ปองทองสะบัดแขน ไม่รบเร้าต่อ สองมือกอดอก หน้าบึ้งคอแข็ง ไปอีกนาน...

ดึกแล้ว แต่ระรินยังไม่นอนเมื่อพี่ชายขับรถกลับมา หญิงสาว ได้กลิ่นเหล้าโชยออกมาจากโบหน้าขริ่มที่เดินจะผ่านไปห้อง

“ พี่ระพาพี่ปองไปเที่ยวต่อหรือคะ กลิ่นเหล้าคลุ้งมาเชียว ”

“ เปลา พี่พาเขาตรงกลับบ้านต่างหาก ”

“ อ้าว แล้วไปทานเหล้ากับใครมาละนี่ ”

ผู้หญิงที่คอยเทเหล้าให้เขาอยู่เมื่อครู่คือ กุหลาบ นักร้องสาวสวย ของเมษ ส่งปองทองแล้วชายหนุ่มก็รู้สึกแคว้งคว้างเงิบเหงาจนไม่อยากจะอยู่คนเดียว ปานนี้จาริตจะกำลังกอดกอดผู้หญิงคนไหน ร่างของผู้หญิงทั้งสองเคยอยู่ในอ้อมแขนของเขามาแล้ว ทั้งที่ไม่มีสิทธิ์จะคิดหวง แต่ชายหนุ่มอดรู้สึกปวดหนึบ ๆ ไม่ได้

ดวงตาเว้าวอนเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักความหลงใหลอาลัยดี ของทัตทยาตามมารังควาญจนเขาต้องพยายามกำจัดทิ้งด้วยการแหว่ไปที่ ร้านของเมษ ยุพยงไม่อาจจะมาได้บ่อย ๆ อย่างที่ต้องการ แต่อย่างน้อยก็ยังมีสาวน้อยกุหลาบช่วยให้เขาลืมเรื่องราวจนจิตใจได้ชั่วคราว

“ เกอะน่า รินอย่ามายุ่งดีกว่า ”

“ รินเป็นห่วงพี่ระ ดูสิสีหน้าไม่ดีเลย มีอะไรหรือเปลา ”

“ ไม่มี ทุกอย่างเรียบร้อยดี ”

“ ทะเลาะกับพี่ปองหรือคะ ”

“ ก็ไม่เชิง ”

“ พี่ระคิดจะแต่งงานกับพี่ปองหรือเปลา ”

ดวงตาของเขาแคว้งคว้างขึ้นชั่วคราว ชายหนุ่มยกไหล่ พุดอย่าง ประชดตัวเอง “ ไม่รู้สิ บางทีอาจจะแต่งก็ได้ อายุปุนนี้แล้ว ยังหาใคร เป็นตัวเป็นตนไม่ได้ซักคน ”

“ แล้วทัตทยาละคะ หมุ่นนี้เงิบหายไปเลย ”

อีกฝ่ายหนึ่งไปเป็นคู่ ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงคล้ายสะใจ

“ ไปนอนเฝ้าพ่อเขาที่โรงพยาบาล รู้สึกว่าจะแยะ ได้ยินว่าไม่สบาย มาเป็นเดือนแล้ว คงจะถึงคราวนายวาทีนจะรับกรรมที่ก่อไว้แล้วกระมัง ”

น้องสาวถอนใจ “ใครๆ ก็เจ็บป่วยได้ทั้งนั้น อีกหน่อยพี่ระก็ต้องเจ็บต้องตายเหมือนกัน ”

“เอาเถอะ ก่อนพี่จะตาย ขอคุณที่ทำกับแม่เรา ตายอย่างทรमानก่อน ”

“ รินคิดว่าแม่คงไม่อยากให้พี่ระผูกพยาบาทอย่างนี้หรือคะคะ วิญญาณของแม่คงไม่เป็นสุขแน่หากว่ารู้เข้า ”

แล้ววิญญาณของแม่จะทุกข์ทรमानบ้างไหม หากล่วงรู้ว่าเขาเฝ้าแต่นึกถึงผู้หญิงคนนั้น... เขาเดินผ่านไปเข้าห้อง

ระรินมองตาม อยากจะอ่านใจพี่ชายให้ออกจริงๆ

พอดนงานที่มาทำงานก่อสร้างตกแต่งภายในหยุดพักกลางวัน บ้านหลังใหญ่ที่อื้ออึงด้วยเสียงเคาะเสียงเลื่อยและเสียงสังงาน ก็กลับเข้าสู่ความเงียบ ทัดทยาแปลกใจที่บ้านหลังนี้เงียบได้ถึงขนาดนี้ พวกคนงานนั่งทานอาหารที่เตรียมมา เสร็จแล้วก็ลงนอนหลับพักผ่อน

เธอถอนใจอย่างเงียบเหงา นึกถึงชีวิตของตัวเองที่จะต้องจับเจ้าเฝ้าทรัพย์สมบัติอยู่ที่นี้ด้วยความท้อใจ ในยามที่มีจาริตอยู่ข้างๆ ก็ไม่ใช่จะทำให้เธอรู้สึกแตกต่าง กลับจะเพิ่มความตึงเครียดกดดันขึ้นในความรู้สึกเงียบเหงาแคว้งคว้าง

เธอน้ำตาปรึ่มเมื่อนึกถึงผู้ชายอีกคนหนึ่งที่เขามาปลุกวิญญาณของความเป็นมนุษย์ผู้หญิงให้ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง เธอเพิ่งจะรู้จักคำว่าความรัก ความหลงเป็นครั้งแรก แต่ในเมื่อเธอเป็นของชายอื่นและเขาเองก็ไม่ได้คิดจะจริงจังด้วย ความรักความหลงนั้นก็กลายเป็นยาพิษที่ได้แต่ทำร้ายให้เจ็บปวด

ปลายนิ้วเธอปาดน้ำตาที่ซึมลงมาเป็นทางโดยไม่รู้ตัว.....

หลายวันแล้วที่การติดต่อขาดหาย พ่อกลับจากโรงพยาบาลมาอยู่บ้าน ทัดทยายังไปที่บริษัทแต่ด้วยความรู้สึกเงียบเหงา นั่งใจลอยอยู่ในห้องทำงานของพ่อ คนที่รอคอยไม่โทรเข้ามา พอทนมไม่ไหวเธอก็พาตัวเองมาที่นี้ ปลุกปลอบใจว่าเธอมีอนาคตที่สดใสรออยู่ ครั้นแล้วก็ออกจากบ้านหลังใหญ่ไปหาพ่อโดยไม่อาจลบความคิดคำนึงถึงชายหนุ่มออกไปได้ เป็นเช่นนี้มาหลายวันแล้ว

หากเขาแสดงความตั้งใจจะจริงจังด้วย ทำไมเธอจะไม่กลับออกเล็กกับจาริต

บ้านใกล้จะเสร็จ ระยะเวลาจาริตยังยุ่งอยู่กับงานที่ยอดชายตกลงฮวบฮาบ แต่หากว่าทุกอย่างเรียบร้อยและเขากำหนดวันแต่งงานออกมา เธอก็คงไม่อาจปฏิเสธได้ กรงทองฝังเพชรที่ครอบขังมาเนิ่นนานกำลังจะใส่กุญแจล็อกแน่นหนา หากปล่อยให้เวลานั้นมาถึง ชีวิตทั้งชีวิตจะต้องดำเนินไปเช่นนี้จนกว่าจะหมดลมหายใจ

เธอไปหาพ่อและได้พบทนายความที่คุ้นเคยเรียกมา สีนหน้าพ่อไม่ดีนัก ทัดทยาเดาออกว่านอกจากจะต้องต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บแล้ว พ่อเธอยังต้องสู้กับความรู้สึกละเอียดใจ ที่สุดท้ายก็ไม่สามารทำให้สิ่งที่เพียรหามาแก่ลูกสาวคนเดียวของตัวเองได้เลย

“ ถ้าพ่อไม่อยู่แล้ว ทัดอยากจะได้อะไรจากพ่อบ้างลูก ”

เธอซบหน้ากับอกของคนที่นั่งฝั่งกายลึกลงในเก้าอี้นวม

“ ทัดไม่อยากได้อะไร ทัดอยากอยู่กับพ่ออีกนานๆ ”

“ พ่ออยู่ได้อีกไม่นาน ลูกก็รู้อยู่แล้ว ”

“ ไม่จริงค่ะพ่อ พ่อต้องอยู่อีกหลายปี เราทำได้ถ้าทำตามที่หมอบอกอย่างเคร่งครัด ทัดจะมาดูแลพ่อเอง ”

วาทินสั่นหน้า “ ทัดต้องดูแลคุณจาริต ”

คุณอรุณีเข้ามาขัดจังหวะด้วยสีหน้าระบวยิ้ม

“ พ่อลูกจู้จี้กันจริง ขอแม่เณ้อยู่ด้วยคนได้หรือเปล่าจ๊ะ ”

แม่เณเฝ้าจะอ่อนหวาน ให้ความเป็นกันเอง แต่หญิงสาวก็รู้สึกถึงกำแพงที่ขวางกั้น

วาทินเองก็มีสีหน้าเปลี่ยนไป คุณอรุณีแต่งงานกับเขามากกว่าสิบห้าปี สร้างความรักความหลงแก่ชายที่อยู่ในวัยแตกต่างจากเธอ ในบัดนี้เมื่อใกล้ถึงที่สุดแห่งชีวิต เธอกลับห่วงใยทรัพย์สมบัติมากกว่าอย่างอื่น ที่ร้ายที่สุดก็คือเธอต้องการทั้งหมด ไม่ใช่คนละครั้งกับลูกสาวสุดที่รักของเขา

ชายสูงวัยเพิ่งจะตระหนักถึงหน้ากาที่ภรรยาสวมใส่มาตลอดระยะเวลาที่ยาวนาน.....